

Послѣ зина, та каза:

— Пазете се най-много отъ глупость, измѣна и низка суетность (славолюбие)... Противъ уменъ неприятель азъ мога да се боря; но въ гнилия мозъкъ на глупавия, какъ мога да видя, що има?

Тя млъкна. Ние нищо не разбрахме. Очаквахме да чуемъ, какъ да издиримъ и хванемъ крадеца, а врачката ни казва, какво поведение да имаме . . .

Ние я питаме едно, а тя ни отговаря друго.

— Аглаонисо, настоя Евфорионъ. Можешъ ли желашъ ли да ни кажешъ, какъ да издиримъ и хванемъ крадеца?

— Азъ, каза врачката, се пазя отъ лъжцитѣ, катъ отъ най-голѣмитѣ врагове. Нито калниятъ нокетъ на тигъра, нито зжбътъ на лъва, нито рогътъ на бѣсния бикъ, нито отровата на змията врѣдять тѣй, както врѣди езикътъ на лъжцитѣ (измамницитѣ).

— Пакъ млъкна. Евфорионъ, като зе тѣзи думи за подигравка съ него, обърна се къмъ насъ и съ смѣхъ високо каза:

— Ето ви отговори, които нѣматъ нищо тайно, нито магийно.

Ала Теогени се разсърди и излѣзе прѣдъ магйосницата.

— Добра майко, рече той сериозно, кажи ни съ дума или съ знакъ, дѣ, въ коя ржка се намира откраднатия прѣдметъ?

— Не мога да ви кажа ли? възрази тя гнѣвно. Глупостъта, тика къмъ кражбата, невѣрността я крие; но завистъта, измѣната, особено лъжата подучать обирника, какъ да извърши най-сполучливо кражбата . . . Повече не ме питайте. Врачката вече спира да говори.